

นิทานเรื่อง บ่างบิน

นานมาแล้ว ณ หมู่บ้านเล็ก ๆ กลางหุบเขาแสนไกล ยังมีหญิงสาวผู้หนึ่งชื่อว่า “นางแสงฟ้า” แม้นางแสงฟ้าจะยากจนและยังคงเป็นโสด แต่นางกลับมีลูกชายถึง ๗ คน ซึ่งลูกทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นเด็กกำพร้าที่นางรับมาดูแลด้วยความเมตตาทั้งสิ้น

ลูกทั้ง ๗ คนที่นางแสงฟ้านำมาเลี้ยงเป็นเด็กดีและรักแม่ทุกคน พวกเขาช่วยนางแสงฟ้าทำงานต่าง ๆ อยู่เสมอ โดยลูก ๖ คนที่โตกว่าจะออกไปช่วยงานในไร่ในสวน ส่วน “เจ้าบุญ” ลูกคนเล็กจะคอยดูแลงานบ้านงานเรือนตามกำลังที่เด็กอย่างเขาพอจะทำได้

ครั้นเมื่ออย่างเข้าสู่ฤดูบุญ เด็ก ๆ หรือกันว่าพวกเขาอยากทำให้แม่ชื่นใจด้วยการบวชเป็นสามเณร เด็ก ๖ คนผู้เป็นพี่จึงบอกให้เจ้าบุญช่วยดูแลแม่ในช่วงที่ทุกคนบวช ส่วนพวกเขาจะตั้งใจศึกษาธรรมเพื่อกล่อมเกล่าจิตใจให้ดีสมกับที่ได้เป็นลูกของแม่ เมื่อนางแสงฟ้ารู้ว่าลูก ๆ จะบวชเรียน นางจึงมอบผ้าทอแทนความรักให้ลูกคนละผืน (รวมทั้งมอบให้เจ้าบุญด้วย) จากนั้น นางแสงฟ้าก็พาลูกไปฝากไว้ที่วัด เพื่อให้ลูก ๆ ฝึกท่องคำขอบวชกับสามเณรรุ่นพี่เสียก่อน

ในช่วงพักเรียน ลูกของนางแสงฟ้าทั้ง ๖ คนมักนำผ้าที่แม่ให้มาผูกเอว แล้วถือชายผ้าทั้งสองข้าง วิ่งแข่งกันขึ้นเนินหลังวัดให้ลมตีผ้าจนโป่งพองโดยจินตนาการว่าพวกเขาคือบ่างที่บินได้ ครั้นเมื่อเจ้าบุญเห็นพี่ ๆ เล่น “บ่างบิน” กัน เจ้าบุญก็แอบคิดว่าสักวันเขาจะลอง “บิน” แบบพี่ ๆ บ้าง ค่ะ...ก่อนถึงงานบวช มีคนมาแจ้งให้นางแสงฟ้าทราบว่า ลูก ๆ ของนางแสงฟ้าถูกผีพรายมาลักพาตัวไป บางทีพวกผีอาจได้กลิ่นหอมเนื้อนาบุญ จึงอยากขัดขวางการบวชและอยากจับเด็ก ๆ กินเป็นอาหาร

ทันทีที่นางแสงฟ้าได้ฟัง นางก็รีบเดินทางเข้าป่าเพื่อตามหาลูก ๆ นางแสงฟ้าเกาะรอยตามลูก ๆ จนรุ่งสาง แต่จนแล้วจนรอด นางก็ตามไม่พบ เมื่อเจ้าบุญเห็นแม่กลับบ้านมาด้วยสีหน้าอมทุกข์ เขาจึงรีบนำข้าวปลาอาหารมาให้แม่กิน แล้วขอให้แม่นอนพักเอาแรงสักหน่อย โดยตัวเขาอาสาจะนวดเท้าที่เลอะซีดินซีเลนให้แม่ ก่อนที่แม่จะออกไปตามหาพี่ ๆ อีกครั้ง

เจ้าบุญตั้งใจนวดเท้าให้แม่อยู่นานจนนางแสงฟ้าผลอหลับ ครั้นเมื่อเจ้าบุญเห็นดังนั้น เขาจึงตัดสินใจออกไปตามหาพี่ ๆ แทนแม่ เพราะไม่ยอมให้แม่ต้องเหนื่อยอีกก่อนออกเดินทาง เจ้าบุญนำผ้าที่แม่ให้ไว้มาคาดเอว จากนั้น เขาก็ย่องลงบันได แล้วใช้มือที่นวดเท้าแม่จุ่มลงไปใต้น้ำหน้าบ้าน เจ้าบุญก็น้ำขึ้นลูบหัวลูบหน้าเป็นสิริมงคลก่อนเดินทาง พร้อมกับพนมมือขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยให้เขาพาพี่ ๆ กลับมาได้เป็นผลสำเร็จ

เมื่ออธิษฐานเสร็จ เจ้าบุญก็เช็ดมือที่เปียกน้ำกับชายผ้าที่คาดเอวอยู่ ทันใดนั้น สายลมแรงก็พัดมาอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ยจนทำให้ผ้าที่เจ้าบุญคาดเอวโป่งพอง แล้วเด็กน้อยก็ลอยลิ่วขึ้นฟ้ากลายเป็น “ปางบิน” ที่บินได้จริงราวกับเขามีอิทธิฤทธิ์

สักพักใหญ่ เจ้าบุญก็ร่อนลงตรงหน้าถ้ำแห่งหนึ่งใกล้ ๆ กับหนองน้ำซึ่งมีผีพรายหลายตนยืนเฝ้าอยู่ ผีพรายเหล่านั้นเหมือนมองไม่เห็นเด็กน้อยที่บุกรุกเข้าไปในถ้ำของมัน เจ้าบุญแปลกใจจึงรวบรวมสติพลาญคิดว่า บางทีอาจเป็นเพราะน้ำที่เขาลูบหัวลูบหน้ามีเศษดินจากเท้าแม่เจืออยู่ มันจึงมีความศักดิ์สิทธิ์ทำให้เขาลอยขึ้นฟ้าได้และช่วยปกป้องไม่ให้ผีพรายมองเห็นเขา

ในขณะที่เจ้าบุญกำลังครุ่นคิดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำอยู่นั้น จู่ ๆ พวกผีพรายก็พาตัวพี่ ๆ ของเจ้าบุญออกมาจากถ้ำเพื่อเตรียมกินเป็นอาหาร เจ้าบุญอยากช่วยพี่ ๆ ให้พ้นจากอันตราย และเขาก็เชื่อมั่นในพลังวิเศษของน้ำที่มีเศษดินจากเท้าแม่ เขาจึงเสี่ยงวิ่งไปที่หนองน้ำ พร้อมกับเอามือที่นิ้วเท้าแม่จุ่มลงไป ในหนองน้ำจากนั้น ก็กวักน้ำสาตเข้าใส่ผีพรายทั้งหลายทันที

แล้วก็เป็นจริงดังคาด เมื่อร่างของผีพรายสัมผัสกับน้ำ พวกมันก็ร้องโอดโอยและร่างของพวกมันก็สลายไปในชั่วพริบตา น้ำที่ผสมกับฝุ่นดินจากเท้าของแม่ช่วยคุ้มครองให้ลูกปลอดภัยได้อย่างน่าอัศจรรย์ เจ้าบุญดีใจที่เขาจัดการผีพรายได้สำเร็จ เขารีบชวนให้พี่ ๆ ใช้น้ำจุ่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ แล้วจับชายผ้าคาดเอวกางเป็นปีกบินกลับบ้าน ก่อนที่แม่จะตื่นขึ้นมาและเป็นห่วงพวกเขามากไปกว่านี้

ในที่สุด เด็กทั้ง ๗ คนก็กลายเป็น “ปางบิน” บินกลับไปถึงบ้านได้อย่างปลอดภัยไร้ปัญหา นางแสงฟ้าดีใจมากที่ลูก ๆ รอดจากเงื้อมมือของเหล่าผีร้ายได้อย่างไม่คาดฝัน เด็กทุกคนก้มกราบเท้าแม่และขอโทษที่ทำให้แม่เป็นห่วง หลังจากนั้น เด็ก ๆ ก็ได้บวชเรียนตามที่ตั้งใจเอาไว้ โดยมีเจ้าบุญคอยดูแลแม่แทนพี่ ๆ ด้วยความรักแม่สุดหัวใจ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า:

ความรักและกตัญญูต่อแม่เป็นคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่และทรงพลัง ซึ่งสามารถนำพาให้เราพ้นจากอุปสรรคทั้งปวง ความเมตตาของนางแสงฟ้าที่เลี้ยงดูเด็กกำพร้าทั้ง ๗ คน แสดงถึงการเสียสละเพื่อผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ขณะเดียวกัน ความสามัคคีและความกล้าหาญของเด็ก ๆ โดยเฉพาะเจ้าบุญ ที่ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยพี่ ๆ และลดความทุกข์ของแม่ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของความสามัคคีในครอบครัว การที่เจ้าบุญใช้พลังแห่งความศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์และความกตัญญู ทำให้เขาสามารถแก้ปัญหาได้สำเร็จ ซึ่งสะท้อนว่าคุณธรรมและความศรัทธาในสิ่งดีงามจะเป็นเกราะป้องกันเราในยามวิกฤติ นอกจากนี้ นิทานยังสอนให้เห็นว่า การตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ และความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำความดี เป็นหนทางสำคัญที่นำไปสู่ความสุขและความสำเร็จในชีวิต